

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 733/05
28.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Газиводе, председника већа, Соње Манојловић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Свјетланом Николић, као записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из чл.246. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, решавајући о жалбама оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката АВ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Зајечару К.30/02 од 29.10.2002. године, у седници већа одржаној дана 28.06.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе оптуженог АА и његовог браниоца и пресуда Окружног суда у Зајечару К.30/02 од 29.10.2002. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Зајечару К.30/02 од 29.10.2002. године оглашен је кривим оптужени АА због кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из чл.246. став 2. у вези става 1. КЗ СРЈ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 - три месеца; оптужени је обавезан да плати на име паушала 1.500,00 динара и да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 10.500,00 динара, све у року од 30 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења; одлучено је да се одузима 14 таблета лека "Артан".

Против наведене пресуде изјавили су жалбе:

- оптужени АА, без навођења законских разлога, али из садржине жалбе произилази да се пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с предлогом да буде ослобођен од кривичне одговорности;

- бранилац оптуженог АА, адвокат АВ, због одлуке о казни, с предлогом да се побијана пресуда преиначи изрицањем блаже казне или пак условне осуде.

Републички јавни тужилац је поднеском Ктж.874/05 од 10.05.2005. године предложио да се одбију као неосноване жалбе оптуженог и његовог браниоца а првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је у седници већа размотрио све списе предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода жалби нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на које другостепени суд пази по службеној дужности (чл.380. став 1. тач.1. и 2. ЗКП).

Жалбом оптуженог АА оспорава се правилност утврђеног чињеничног стања, при чему се истиче да је оптужени дао сведоку ББ таблете за умирење болова под називом "Артан", не знајући какав је то лек, пошто је по струци аутомеханичар и не разуме се у састав лека.

По налажењу Врховног суда жалбени наводи су неосновани. Ово стога што је оптужени на главном претресу од 29.10.2002. године на питање председника већа изјавио да зна да "Артан" спада у лек који у себи садржи опојну дрогу. Осим тога, и сведок тада малолетни ММ је навео да је пре неколико година користио опојну дрогу "Артан" коју је набавио од неког човека из Босне. Стога је очигледно да су оптужени а и сведоци ВВ и ММ којима је он дао таблете "Артан", знали да је то опојна дрога како правилно утврђује првостепени суд (стр.2. став 2. и 3. образложења пресуде).

Према томе, чињенично стање како у погледу чињеница које чине обележје кривичног дела у питању тако и у погледу оних које се тичу психичког односа оптуженог према учињеном делу правилно је и потпуно утврђено, а квалификацијом дела по чл.246. став 2. у вези става 1. КЗ СРЈ и кривични закон је правилно примењен, о чему су у побијаној пресуди дати ваљани разлози на стр.3. став 3. образложења.

Неосноване су и жалбе оптуженог и његовог браниоца и у погледу одлуке о казни.

Првостепени суд је правилно утврдио и ценио све околности од значаја за одмеравање казне оптуженом. Дат је одговарајући значај утврђеним олакшавајућим и особито олакшавајућим околностима - оптужени је признао извршење кривичног дела, дело је извршено јануара месеца 2002. године, тако да је од тада протекло доста времена. Такође, дат је одговарајући значај и ранијој осуђиваности оптуженог и то више пута, од чега једанпут због кривичног дела из чл.245. став 1. КЗ СРЈ. Стога је одмерена казна затвора оптуженом у трајању од 3 - три месеца сразмерна степену друштвене опасности извршеног кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог и нужна за остваривање у закону предвиђене сврхе кажњавања - чл.33. КЗ СРЈ.

Зато се супротни жалбени наводи оптуженог са предлогом ослобођења од кривичне одговорности и наводи његовог браниоца уз предлог изрицања условне осуде, показују неоснованим.

Одлука о изреченој мери безбедности одузимања предмета заснива се на правилној примени одредбе чл.69. и чл.246. став 3. КЗ СРЈ, па се законитост и правилност изрицања исте ни жалбама оптуженог и његовог браниоца не доводи у сумњу.

Са свега напред изложеног, а на основу чл.388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Свјетлана Николић, с.р. Слободан Газивода, с.р.

За тачност отправка

вг